

El silenci i les seves ferides

Noa va arreglar el ram perquè les roselles, que ja havien començat a decaure, no quedessin cap per avall. Encara que les febles tiges continuaven doblegades el resultat li va semblar acceptable. Va repassar la taula d'una ullada: dos plats, dos gots, dos ganivets, dues forquilles i dos tovallons plegats, amb els extrems sense arrugues. Al mig, el gerro. Va anar a la cuina per comprovar per enèsima vegada que l'estofat no se li passés. El va provar. Va afegir sal. Va tornar a provar-lo. Tenia gust de tardor i les tardes amb la seva mare.

No sabia què fer. Anava de la cuina al menjador i després a la inversa, amb compte de posar els peus un darrere l'altre, l'esquena recta, els nervis exiliats al moviment d'obrir i tancar les mans, arquejant els dits. Feia llista mental de tot el que podia sortir malament i intentava solucionar-ho: la roba del sofà estava ben posada, havia passat les cortines, el llit estava fet, no faltava paper al lavabo, havia estès la bugada i ara descansava doblegada a l'habitació. Era això. Va anar fins a l'habitació i va guardar les peces al seu lloc. Tot estava ben posat. Tot llis i perfecte. Va mirar l'hora. Eren les nou passades, però ell li havia dit que arribaria a dos quarts a tot estirar. Hi havia hagut algun problema? Potser el vol s'havia endarrerit, o havia trobat trànsit, o... Va parar just a temps per evitar mossegar-se les ungles. Sí, se les havia llimat el dia anterior i la pintura —vermella, la que més li agradava— estava impol·luta. Va anar fins al menjador i va tornar a repassar la taula.

Devia ser la cinquena vegada que s'asseia i aixecava del sofà quan el so estrident del timbre va encendre un calfred a l'extrem de la seva columna. Tot estava bé? Sí, ho estava, ho havia comprovat infinites vegades, però la certesa no va evitar que se li possessin els pèls de punta. Va donar una última ullada a la cuina. Tot al seu lloc. En avançar fins a la porta va agafar aire per calmar-se, es va allisar el vestit i va preparar un somriure.

— Hug! —amb prou feines havia obert la porta que ja s'havia llaçat als seus braços, i ell intentava abraçar-la sense deixar anar les maletes— No saps quant t'he trobat a faltar!

— Hola amor —va respondre l'Hug afectuosament—. Sé que vaig dir que arribaria per al sopar, però al final he menjat alguna cosa a l'avió, no t'importa, no?

—No, no, és clar que no —Noa va sentir una punxada de decepció, però va somriure i li va agafar les maletes—. Passa, passa, has d'estar esgotat, vols alguna cosa de beure?

—Si poguessis portar-me un got del licor aquell de poma... —Noa va assentir ràpidament i ell va somriure—Ets un encant —Hug li va besar el front, va anar fins al sofà i va seure, deixant caure el cap enrere. Va tancar els ulls. Realment semblava cansat.

Després de mirar-lo un segon —l'alegria del retrobament li omplia a poc a poc el cos, com en prendre una beguda calenta—, Noa va portar les maletes a l'habitació i va anar a l'armari on guardaven les ampolles. Es va posar de genolls per veure millor, ja que ell havia insistit que les tinguessin a nivell del terra. Buscava entre les etiquetes sense trobar el licor. Va treure les ampolles de vi que eren a primera fila per veure si estava darrere. No hi era. Va començar a treure-les totes amb agitació creixent. Hi havia blanc, negre, rosat, un whisky, mitja ginebra... Havia de ser-hi, era el preferit d'Hug i ella ho sabia, n'hi havia d'haver almenys una, estava segura d'haver-ne comprat, però el fons nu de l'armari li va confirmar les seves pitjors sospites. Com s'havia oblidat de comprovar el rebost? Va tornar a sentir que la suor freda li baixava per la columna mentre col·locava les ampolles amb gestos lents. Què li diria? Per què no n'havia comprat quan se l'havien acabat? Tenia la boca seca, la llengua ensorrada. No feia ni dos minuts que Hug havia arribat i ella ja ho havia desbaratat tot. Es va aixecar i es va allisar el vestit. Va agafar aire.

—Em sap greu, pensava que quedava una ampolla i... —Noa va intentar excusar-se, però Hug va aixecar la mà i ella va callar a l'instant. Es va adonar amb sorpresa que no semblava enfadat.

— Seu, amor —Hug va donar un cop suau amb el palmell al tros de sofà al seu costat. Somreia—. És normal que t'oblidis d'aquestes coses. També estàs cansada, no?—Noa va esbossar un somriure que no va alleujar el pes sobre el seu pit—. Va, asseu-te.

— Però... Aleshores no t'importa? —va preguntar Noa, amb un fil de veu. Ell va tornar a colpejar lleument el sofà i ella es va asseure, amb els genolls molt junts, al seu costat.

—Clar que no, amor —Hugo li va passar la mà pels cabells—. És més, ho he estat pensant i vull recompensar-te per l'esforç que has fet aquests darrers mesos.

—No ha estat res, de veritat —va assegurar Noa, les paraules líquides als llavis.

—No —la va tallar Hug—. T'has esforçat molt. Massa, en realitat. Sé que t'agrada ensenyar a la universitat —li va posar una mà al genoll—, però necessito assegurar-me que pots cuidar de la família mentre estic fora. Això del licor és un detall insignificant, però entens el que dic, no? A més, així tindries més temps per a tu.

Noa va intentar empassar, però continuava amb la boca seca. No podia ser. I alhora feia temps que ho veia venir. Era com si hagués caigut —des d'un lloc altíssim, des del cel potser— i ara intentés agafar aire, l'esquena contra el terra i les costelles en runes sobre els pulmons. Durant un instant va veure tot allò que li agradava de la universitat. La noia dels cafès, que cada matí li recitava el seu horòscop i ni una sola vegada l'havia encertat, els dies molestant els del Departament de Ciències de la Computació, en Ramon i l'Anne —casats, un que no sabia res de matemàtiques, però tot sobre com ensenyar-les, i l'altra que era el contrari—, la màquina d'aigua esperant ser arreglada des de 2003 i, per sobre de tot, el seu despatx. El va invocar amb tota precisió i en va apreciar els contorns. Sentia sota els dits la fusta cremada per tasses de cafè sense rodals i aquella esquerra on a algú havia vessat àcid. Va veure els llibres —al centre el primer volum que li havia deixat la doctora Velázquez— i va sentir el bategar de les pàgines mil vegades anotades. Per un moment, va notar als ossos el fred del laboratori i la calor de la sala de manteniment. Li va arribar la música sempre llunyana de la sala comuna. Volia tancar els ulls i abraçar-se a aquella atmosfera una darrera vegada. Volia dir-li adéu, agafar de les mans tots aquells detalls i prometre que no els oblidaria. En canvi, es va quedar en silenci.

— Però pots estar tranquil·la —la veu d'Hug va tornar a reclamar la seva atenció mentre les imatges se li escapaven entre els dits—. Justament perquè sé com t'agrada, i vull que siguis feliç, crec que podries continuar anant-hi, però només com a ajudant, i a mitja jornada si és possible.

— Però no... —la impotència se li va replegar al voltant de la gola, no sabia què dir, com explicar-ho, com demostrar-li fins a quin punt li importava. Com podia fer-ho, si ell mai no li havia preguntat pel seu dia a dia?— No puc renunciar al lloc, no puc...

—No pots fer-ho? O no vols? —la va tallar l'Hug, traient-li la mà del genoll—. No veus a tot el que estic renunciant jo per aquesta família? Em passo mesos sense trepitjar aquesta casa per guanyar els diners que donaran als nostres fills la vida que nosaltres no vam tenir. No vols que estudiïn en bones universitats? —Noa es va mossegar el llavi. Aquest era el seu desig més gran: que no passessin pel mateix que ella, que no quedessin enrere, que no s'ofeguessin entre estudis tardans i jornades laborals eternes— Em dol demanar-te això, però és pel bé de la nostra família. Ho entens, no? —li va tornar a posar la mà al genoll, però aquest cop amb més força. Els seus dits es marcaven, blancs, a la seva pell.

Noa no sabia com respondre. Volia plorar, volia desfer-se als seus braços, volia córrer a la universitat i demanar a la doctora Velázquez que la salvés. Volia dir tantes coses...! Enterrades en el silenci, entenia les seves emocions com a equacions, les veia en guix, retallades contra un fons negre. No tenia prou paraules per explicar-les. Va obrir la boca, com un peix fora de l'aigua, però el so se li va varar entre les dents. En lloc de parlar, va agafar aire. Es va allisar el vestit encara que li tremolessin els dits.

—Em sap greu, tens raó —va agafar la mà de l'Hug i li va fer un petó—. No hauria de ser tan egoïsta, ho sento. Els nens són la nostra prioritat —va sentir un dolor agut al coll, les llàgrimes pujant a poc a poc per la tràquea—. Demà mateix enviaré un correu a la rectora per renunciar al càrrec.

—Gràcies, amor —Hugo va somriure amb suavitat, va agafar-li la barbata i la va besar—. Sé que és dur per a tu, però és el que has de fer.

—Ho sé —Noa també va somriure.

—T'estimo molt —li va xiuxiuejar l'Hug a l'orella. Amb cura, va fer que es recolzés d'esquena al sofà i es va estirar sobre ella.

Noa coneixia aquell moviment. La manera com Hug li separava els genolls amb una mà mentre amb l'altra li acariciava els cabells, com oblidava besar-la abans de ficar-li la llengua a la boca, la manera de recolzar tot el seu pes entre les seves cames. El va envoltar amb els braços i va deixar que li aixequés el vestit fins a la cintura. També el seu era un moviment conegut. Es va distreure pensant que hauria de tornar a planxar la faldilla. Era de les delicades? Hauria de portar-la a la tintoreria? Hug mai no deia res mentre ho feien, i ella tampoc. Per algun motiu sempre li havia semblat que aquell silenci constituïa la major de les violències, com si cap dels dos volgués adonar-se que l'altre era més que un cos. El silenci ho cobria tot, ho tornava anònim. Només en el context d'aquesta absència es podien moure com un engranatge, precís i indiferent. Noa va tancar els ulls. La boca d'Hug era calenta i humida contra la seva. Va pensar a la universitat. Va pensar en Velázquez. Finalment, les llàgrimes van arribar-li fins a les pestanyes —petites, transparents, amb gust de sal i pèrdua— i li van rrelliscar per les galtes. Quan Hug va acabar ja no en quedava cap de visible. S'havien perdut entre els cabells, potser. Noa li va fer un petó, es va allisar el vestit —sí que l'hauria de portar a la tintoreria— i va prometre que compraria licor de poma tan aviat com obrissin les botigues.

Sobre la taula les roselles encara penjaven cap per avall. Semblaven, de reüll, decapitades.